

empler hentede fra de berømteste Kirkefædres egne Bekendelser, lige ned til Grundtvigs.

Forresten bar Digtet selv meget betydelige Vidnesbyrd om Værdien af det Gennembrud, der var foregaaet hos dets Forfatter, ogsaa i hans Egenkab af Poet. Hvert Blad af den omfangsrige Bog vidnede om en Sindets Grebethed, en nyskabt Følelsens Styrke og Inderlighed, der havde fundet sit Udtryk i en bevidst og myndig Kunst. I den halve Snes Sange, hvorefter Digtet bestod, var der tegnet en Række Skumringsbilleder af det øde og tunge jyske Landskab og det farvefattige Folkeliv, hvormed han havde levet, og det var gjort paa en saadan Maade, at Virkeligheden, skønt gengivet med endog yderliggaaende Naturtroskab, overalt føltes som gennemstraaet af Lyset fra en usynlig Verden bag den. Og dette var just det for Folk mærkelige og overraskende ved Tingen, at han, som hidtil havde famlet saa umodent paa sin Sjæls Instrument, nu samtidig med, at han genvandt Barne troen, havde fundet sin egen personlige Tone, og at denne tilmed var saa udpræget mandig, en Brysttone, fuld af Mørke og Malm, en Røst fra det Dybe . . . fra det Underjordiske.

Men nu blev der Røre inde i Stuerne. Døren til Spisesalen var bleven slaaet op. Man begyndte at tage tilbords.

*

*

*

Umiddelbart før man gik tilbords, havde Philip Salomon gennem Ivan ladet Per vide, at han ansaa Lejligheden for passende til at deklarere Forlovelsen. Til Jakobe havde han samtidig selv talt